

(Kort bemærkning).

Erling Olsen (S):

Det sidste ligger også i den kritik, vi har rettet mod regeringen for ikke at hæve den almennyttige kvote.

Jeg vil gerne igen understrege, at grundpriskonserulenten er Statsskattedirektoratets. Grundpriskonserulenten har sagt: Værdien i dag er 139 mio. kr. Punktum. Så har han sagt, og vi har sagt: For nogle af grundene vil der helt oplagt ske det, at de kan bebygges med almennyttigt byggeri. Hvis de kan bebygges med almennyttigt byggeri, så er de de værdier, som grundpriskonserulenten fandt der var plads til inden for rammebeløbet, værd til den tid. Hvis de ikke kan, så er der tale om et tab.

Det, vi gjorde i relation til Handelsbanken og til boligselskaberne, var at sige, at det, der lå over, hvad der dengang kunne rummes inden for rammebeløbet, måtte de selv tage. Derfor fik de øjeblikkelig et tab på 86 mio. kr., og siden fik Handelsbanken i hele garantiperioden lov til at lade pengene blive stående i grundene til en rente, der var meget væsentlig lavere end den gældende markedsrente. Det blev til diskontoen minus 1 pct., og det var væsentlig lavere end både bankernes udlånsrente og obligationsrenten.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Den opskrivning, der fandt sted, var som tidligere nævnt gennemsnitlig på over 400 pct., men går man ind og kigger på enkeltprojekter, så er det jo meget værre. F.eks. fik det projekt, som hedder afdeling Gammelsø i Høje-Tåstrup, en opskrivning fra 10,3 mio. kr. til lige pludselig 113,6 mio. kr. Det er jo med så voldsomme faktorer, man går ind og ganger op, at det er fuldstændig ude af proportioner. Og selv med den mest optimistiske boligpolitik, man kunne fremdrive i 1982-83, er der ingen, der ville drømme om at tro på, at boligselskaber kunne gå ud og få det tidobbelte for nogle byggegrunde, også selv om de var blevet bebygget på daværende tidspunkt.

For os at se var det ren fiktion, det, man gjorde. Man skulle have tallene, man skulle have regnskabet til at gå op, og man skulle have reddet skindet for boligselskaberne, og man skulle forhindre, at Handelsbanken fik et tab

dengang. Så sad man og legede med tallene, indtil regnskabet gik op, og så var der altså nogle af dem, der fik en så kraftig opskrivning som faktor 10.

Alle disse superlativer om, at såfremt og ifald og hvis engang i fremtiden . . ., har jo i bund og grund, kan vi konstatere i bakspejlet i dag, været den rene fiktion. Og det, vi nu under udvalgsarbejdet grundigt skal komme til bunds i, er, om det vitterlig har været sådan, at Folketinget på daværende tidspunkt var fuldt oplyst om, hvad man gjorde.

(Kort bemærkning).

Erling Olsen (S):

Vi går meget gerne ind i den udvalgsbehandling, og jeg skal kun sige her, at alle de tal, der har været inde i debatten her, rent faktisk står i aktstykket.

Kirsten Jacobsen (FP):

Det dilemma, man stod i i 1982 – for det var jo selvfølgelig et dilemma – var, at de såkaldt almennyttige selskaber havde misforvaltet alle de mange milliarder i statstilskud og var kommet grumme galt af sted. Det havde de gjort, fordi de også troede, de skulle gå ud og lege jordspekulanter, og at de havde markedsøkonomisk indsigt, og jeg ved snart ikke, hvad de gik og udstyrede sig selv med af beføjelser.

Det var den reelle situation. Men det, man fortalte Folketinget, og det, man diskuterede her i Folketinget, var, at der var nogle lejere, som ville blive ramt, og at det var uansvarligt at lade lejerne bære byrden for de uansvarligheder, som disse selskaber havde begået. Og det kan man jo også være enig i. Hvis man havde varetaget lejernes interesser, kunne man have nøjedes med at betale den regning, som rent faktisk forelå, og som kunne have været konstant indfriet, og dermed kunne man altså have nøjedes med at betale 135 mio. kr.

Men det var ikke det rigtige formål. Nej, formålet var, at selskaberne skulle også reddes, Handelsbanken skulle også reddes. Det var det egentlige formål. Det er selvfølgelig også legalt, når man har et politisk flertal, men det er selvfølgelig umoralsk, og det er selvfølgelig endnu mere umoralsk, når man gør det ved hjælp af ren fiktion. Det er det, vi er nødt til at få gjort noget ud af i udvalgsarbejdet.